

Несподіваний порятунок

Володимир Титаренко

Коли замерзла річка, на тому островці оселилася родина лосів. Тут їх ніхто не полохав, і вони цілими днями товклися на затишній галявині, оточеній молоденькими осиками, гризли гірку перемерзлу кору і зрідка підходили до берега, щоб напиться в прибережних проталинах холодної води.

А наприкінці зими тут поселився ще й заєць. Він, мабуть тікаючи від мисливців, добрався до острова й тут натрапив на забуту копичку сіна.

Сіно й тиша привабили його. Удень заєць забивався в глухі закутки й спочивав, а вночі прибігав до копички, перебирав сухі стеблинки, вишукував найсмачніші і з охотою поїдав їх.

Удень заєць найчастіше спочивав поблизу тієї галявини, на якій жили лосі. Сюди не наважувалися потикатися ні вовки, ні лисиці.

Лосі без особливих церемоній гнали хижаків геть від свого стійбища.

З часом лосі звикли до зайця. Та й заєць звик до спокійних і неквапливих велетнів. Інколи навіть забігав на галявину і підбирав шматочки осикової кори, гілочки, що лишалися на глибокому снігу після лосів. Так тривало доти, доки не скресла річка і нестримна повінь почала zalивати низинний острівець.

Лосі поволі відходили на протилежний берег. Тут було трохи вище.

Ось вони вже залишили гостинний осиковий гай. Заєць теж прибіг на цей берег острівця і, рятуючись від холодних хвиль, здерся на стовбур поваленої вітром верби. Її коріння лежало на березі, а верхівка купалася в студених хвилях бурхливої протоки.

Заєць сидів на мокрій деревині і дрібно тремтів. Вода весь час прибувала, і звірок з жахом озирався навкруги. Він часто зводився на задні лапки, дивився на протилежний берег, ніби чекав звідти якоїсь допомоги. Та навколо клекотіла, вирувала вода, поволі затоплюючи повалений стовбур, і дедалі ближче підбиралася до зайця. Назад на острів дороги вже не було.

Лосі також залишали острів, який був їм ласкавою домівкою протягом тривалої холодної зими. Тварини поволі зайшли у воду і вже почали перебиратися через річку. Попереду йшла лосиха, за нею — молоді лосенята, а позаду поважно виступав самець. Він проходив неподалік затопленого стовбура.

І тут сталося неймовірне: заєць блискавично стрибнув на широку лосеву спину.

Від несподіванки лось здригнувся. Він швидко повернув величезну голову і, зиркнувши на скам'янілого зайця, заспокоївся.

Заєць ніби прикипів до лосевої спини. Він припишк, навіть перестав тремтіти, тільки час від часу здригалися його довгі прищуплені вуха.

Лосі дедалі глибше заходили в холодну вируючу воду. Хвилі нуртували біля них, загрожували збити з ніг, штовхали на глибіню.

Нарешті тварини ступили на берег.

Річка вже хлюпотіла позаду. Хвилі набігали на берег і одразу ж відкочувалися назад, лишаючи на піску білі клапти прозорої піни.

І тієї ж миті заєць, як той м'яч, скотився з широкої лосиної спини. Ще мить— і він зник серед високих прибережних сосен.

Смерть лишилася позаду. Але яких зусиль коштував йому цей рятунок! Це справді був рідкісний випадок...